

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Απεργίες έχουν γίνει πολλές τα τελευταία χρόνια, χωρίς να καταφέρουμε να αλλάξουμε στο ελάχιστο τις εργασιακές σχέσεις ή να αναχαιτίσουμε την επίθεση του κεφάλαιου και του κράτους. Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αναδύεται είναι οι όροι με τους οποίους διεξάγονται οι απεργίες (και γενικότερα οι αγώνες) αλλά και ο μη συγκρουσιακός-ανατρεπτικός χαρακτήρας τους.

Η κοινωνική επίθεση συνεχώς εντείνεται και μάλιστα, όσο πιο χαμηλά στην ταξική αλυσίδα κατεβαίνουμε, τόσο μεγαλύτερη γίνεται. Το κεφάλαιο για να αντιμετωπίσει την κρίση κερδοφορίας των τελευταίων ετών, επιτίθεται και μειώνει το εργατικό κόστος, ιδιωτικοποιεί κοινωνικά αγαθά, απαλλοτριώνει προς άντληση κέρδους τη φύση.

Παρ όλη την “ποσότητα” της εξαθλίωσης, δεν έχει γεννηθεί ακόμη ένα κίνημα ή έστω ένας επιμέρους αγώνας με αξιολογικά διεκδικητικά χαρακτηριστικά. Οι “αντικειμενικές συνθήκες” είναι μεν αναγκαίες αλλά όχι ικανές. Οι περαιτέρω μειώσεις μισθών, οι απολύσεις, η ανεργία δε θα οδηγήσουν νομοτελειακά σε ξεσηκωμό. Η παθητικοποίηση και η λογική “ο σώζων εαυτόν σωθήτω” δεν είναι αποτέλεσμα της άγνοιας, της κακής συνδικαλιστικής ηγεσίας, της έλλειψης πολιτικής συνείδησης.

Αναγνωρίζοντας ως κυρίαρχη μορφή αγώνα την απεργία, οφείλουμε να αναδείξουμε το ρόλο των εργατοπατέρων και του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Οι εργατοπατέρες έχουν καταφέρει να μετατρέψουν τη σύγκρουση σε θέαμα. Εξαντλούνται σε βερμπαλισμούς, σε διαδοχικές συναντήσεις με υπουργούς, σε κοκορομαχίες στα ΜΜΕ, σε παρασκηνακές διαβουλεύσεις, και σε νομικίστικα τερτίπια. Όσο επικρατεί η ανάθεση των αγώνων που ξεκινάνε από τις ηγεσίες και μετά διαχέονται προς τα κάτω, οι αγώνες αυτοί έχουν μικρή πιθανότητα επιτυχίας. Και αυτό, γιατί, στους κεντρικούς σχεδιασμούς, την ιδεολογική, στρατηγική και τακτική κυριαρχία την έχει το κράτος το οποίο λειτουργεί έτσι ακριβώς, από τη φύση του. Οι προϋποθέσεις επιτυχίας ενός απεργιακού αγώνα είναι τρεις. Συσπείρωση του κλάδου, αποφασιστικότητα των απεργών και αλληλεγγύη άλλων αγωνιζόμενων.

Συσπείρωση

Αποδείχθηκε στις συνελεύσεις πριν την απεργία που δεν έγινε, ότι υπάρχει, ή τουλάχιστον μπορεί να επιτευχθεί μία ικανοποιητική ενότητα μεταξύ των καθηγητών. Ο κατακερματισμός σε ασεπίτες-μη ασεπίτες, παλιούς-νέους, οι νέες εργασιακές σχέσεις των εργαζόμενων μέσω ΕΣΠΑ, η εξατομίκευση του προβλήματος κάθε συναδέλφου, η αλληλοκάλυψη των κλάδων μέσω α' ή β' ανάθεσης είναι σχεδιασμοί που στοχεύουν ακριβώς στην ενότητα και τη συσπείρωση. Δεν το επιτρέπουμε να συμβεί. Η συντροφικότητα που έχει αρχίσει να χτίζεται και που αγκαλιάζει τους συναδέλφους που είναι σε διαθεσιμότητα ή αργία, είναι καλό σημάδι για τη συνέχεια.

Αποφασιστικότητα

Να απεγκλωβιστούμε από την αμυντική κακόμοιρη στάση. Έχει γίνει δεύτερη φύση του εργατικού κινήματος η προσπάθεια αυτο-θυματοποίησης, αυτο-οικτιρμού, και επίκλησης της αστικής νομιμότητας. Η νομιμότητα είναι πλήρως ταξική έννοια και ποτέ δεν έχει χαριστεί στους από κάτω.

(Ο καταχραστής για παράδειγμα εκατομμυρίων, εάν τον ανακαλύψουν, μπορεί να τα επιστρέψει έτσι να μην τιμωρηθεί. Αν όμως πιάσουν έναν επιβάτη λεωφορείου χωρίς εισιτήριο 1,20 ευρώ, ο νόμος είναι αμείλικτος και δε δίνει το δικαίωμα να το πληρώσει επιτόπου, ώστε να γλιτώσει την τιμωρία που ενίοτε είναι και θανατική).

Βγαίνουμε στην επίθεση, χωρίς να μας ενδιαφέρει αν λοιδωρηθούμε ως φοροφυγάδες, τζαμπατζήδες ή παράνομοι. Πόσο νόμιμη είναι άραγε η εξαθλίωση που μας έχουν επιβάλει;

Αλληλεγγύη

Η αλληλεγγύη με τη μορφή σύνδεσης, επικοινωνίας, αλληλοτροφοδότησης των αγώνων που θα ξεσπάσουν είναι η Αλφαβήτα της ταξικής πάλης. Ούτε προσφέρεται, ούτε χαρίζεται, ούτε ζητιανεύεται. Είναι αμφίδρομη σχέση που έχει υλική και όχι ιδεολογική βάση. Παράγεται με τις διαπροσωπικές επαφές στους χώρους που δίνονται οι αγώνες και μέσα στη διαδικασία των αγώνων. Όχι εξ αποστάσεως και με υποσχέσεις του τύπου “ξεκινήστε εσείς και είμαστε μαζί σας” **μέσω κούφιων συντονισμών κορυφής. Επικοινωνούμε σε προσωπικό επίπεδο, γνωριζόμαστε, στηρίζουμε μαζικά κινητοποιήσεις άλλων κλάδων ή ανέργων με τη φυσική παρουσία μας.** Χρειάζεται να υπάρξει επαφή-ανταλλαγή απόψεων πριν ξεκινήσει ο αγώνας, όμως η ουσιαστική και στη βάση αντικειμενικών δεδομένων συγκεκριμενοποίηση, θα γίνει μέσα στη διαδικασία των κινητοποιήσεων.

Ως κλάδος έχουμε το προτέρημα, μέσω των μαθητών, να ερχόμαστε σε επαφή και να επικοινωνούμε τις απόψεις μας σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας και δε θα αφήσουμε ανεκμετάλλευτο αυτό το δεδομένο.

Μορφές-Μέτρα-Τακτική-Στρατηγική

1. Δημιουργούμε επιτροπές αγώνα, ανοιχτές στην εθελοντική συμμετοχή όχι μόνο καθηγητών αλλά γονιών, μαθητών και οποιουδήποτε άλλου θελήσει να προσφέρει, που θα **λειτουργούν στη βάση των αρχών της**

άμεσης δημοκρατίας, έξω, πέρα και ενάντια σε οποιαδήποτε ιεραρχική λογική. Οι επιτροπές προσπαθούν να συντονίζονται σε τοπικό αλλά και πανελλαδικό επίπεδο.

2. Επίσης δε νοείται αγώνας πολύμορφος και απαιτητικός, χωρίς την ύπαρξη **ταμείου αλληλεγγύης, το οποίο ειδικά σε έναν παρατεταμένο αγώνα στον οποίο έχουμε απολυμένους** μπορεί να λειτουργήσει σε πολλά επίπεδα. Στη στήριξη των απεργών, στα δικαστικά έξοδα, στην αγορά υλικών, στις μετακινήσεις, έως τη διοργάνωση εκδηλώσεων ή ενός απεργιακού γεύματος. Με την επιτροπή αγώνα και ταμείου δημιουργείται αυτό που λέμε **κοινότητα, συντροφικότητα, στήριξη στο υλικό αλλά και ψυχολογικό επίπεδο.**

Στηρίζουμε την απεργία με δράσεις που μας ενώνουν με τη βάση της κοινωνίας ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ. Ξεκινάμε απεργία διαρκείας σημαίνει ότι από την πρώτη ημέρα της βρισκόμαστε οργανωμένα και με αποφάσεις οργάνων από το πρωί μέχρι το βράδυ στους δρόμους και συμμετέχουμε (ή δημιουργούμε εμείς πρωτοβουλιακά) με δράσεις σε ΟΑΕΔ – ΜΜΜ – ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ - ΔΕΗ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΔΗΜΑΡΧΕΙΩΝ- ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ- ΕΡΓ-ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

Δεν καλούμε απλώς σε κοινό αγώνα αλλά παρεμβαίνουμε εμείς στα νοσοκομεία, στα ΜΜΜ, στα δημαρχεία, στη ΔΕΗ κτλ, μπλοκάροντας την είσπραξη εισιτηρίων ή διαμαρτυρόμενοι για τους λογαριασμούς, προπαγανδίζοντας έτσι έμπρακτα το δικαίωμα όλων στα δημόσια αγαθά.

Δε μένουμε απλώς στις διαπιστώσεις για την ανεργία, αλλά παρεμβαίνουμε στις άθλιες ουρές του ΟΑΕΔ.
- **Μπλοκάρουμε δρόμους-αρτηρίες.** Το κλείσιμο της Σταδίου ακόμη και για ολόκληρη μέρα δε δημιουργεί πρόβλημα στην κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Ένα κλείσιμο όμως της Καβάλας στο Δαφνί στις 7:00 το πρωί; Ή κάποιου δρόμου, έστω και μικρού, στο λιμάνι του Πειραιά στις 6:00;

3. Το σχολείο -ακόμη- είναι οργανικό στοιχείο και σημείο αναφοράς της γειτονιάς. Πολλές φορές οι γείτονες γνωρίζουν πράγματα και καταστάσεις για το σχολείο τα οποία αγνοούν οι καθηγητές, οι οποίοι σπανίως είναι κάτοικοι της συγκεκριμένης γειτονιάς ή περιοχής. Οι γείτονες σίγουρα μας γνωρίζουν, ενώ εμείς όχι. Βγαίνουμε λοιπόν έξω από τη μάντρα πρώτα εμείς και στη συνέχεια καλούμε σε στήριξη.

4. Αφιερώνουμε μία ημέρα για επικοινωνία με τους μαθητές μας. Θυσιάζουμε ένα ημερομίσθιο, δηλώνουμε απεργοί, αλλά πηγαίνουμε στο σχολείο και μπαίνουμε κανονικά στην τάξη **χωρίς να πάρουμε απουσίες.** Καλούμε τους μαθητές-τριες μας να μείνουν στην αίθουσα **εθελοντικά** και να συζητήσουμε για τον απεργιακό αγώνα μας και για την παιδοκτονία στο νέο λύκειο.

5. Ο στόχος της απεργίας πρέπει να είναι **100% κλειστά σχολεία ανεξάρτητα από τα ποσοστά συμμετοχής.** Επιστρατεύουμε κάθε μέσο: καταλαμβάνουμε τα σχολεία όπου μπορούμε με μαθητές και γονείς, οργανώνουμε απεργιακές φρουρές από αλληλέγγυους (αλλά κυρίως από όσους βρίσκονται ήδη σε διαθεσιμότητα) που το πρωί μπλοκάρουν την είσοδο, σαμποτάρουμε τις κλειδαριές, συγκεντρώνουμε χρήματα για το απεργιακό ταμείο με κάθε μέσο (νόμιμο ή παράνομο), αν είμαστε ασθενείς **δε** δηλώνουμε απεργοί. Δε θυσιάζουμε «ηρωικά» ούτε ένα ημερομίσθιο. Αφήνουμε τους "ηρωισμούς" και περνάμε στη "στρατηγική". Δε μετράμε ποσοστά συμμετοχής στην απεργία! **Η απεργία δεν είναι σφυγμομέτρηση. Είναι μάχη.**

Από τον Μακιαβέλι μέχρι τον Κλαούζεβιτς και έως τις μέρες μας, η δυτική Νεωτερικότητα είναι ακλόνητα προσδεμένη στο στοιχείο του ηρωισμού, στην κληρονομημένη λατρεία της δυσκολίας. Έχουμε εθιστεί στην ιδέα ότι η αποτελεσματικότητα των κοινωνικών αγώνων είναι ανάλογη των δυσκολιών που συναντούν. Ωστόσο, η στρατηγική είναι το αντίθετο του ηρωισμού. Είναι η ικανότητα να εντοπίσεις τους πρόσφορους παράγοντες και να τους αξιοποιήσεις προς όφελός σου, ως εργατικό κίνημα.

Στηρίζουμε την απεργία με δράσεις που μας ενώνουν με τη βάση της κοινωνίας ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Καλούμε σε συζήτηση διαμόρφωσης της παραπάνω πρότασης

- Τη Δευτέρα 9/9/13 ώρα 7μμ
- Στο Πολυτεχνείο (οδό Πατησίων)

ekpaideysi.espivblogs.net/

σεπτέμβρης 2013

Πρωτοβουλία εκπαιδευτικών βάσης